

JENNY HANOVÁ

A
NG
FORE
R

Navždy
tvoja
Lara
Jean

COO
BOO

Navždy tvoja Lara Jean

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Jenny Hanová

Navždy tvoje Lara Jean – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

COO
BOO

JENNY HANOVÁ

Navždy
tvoja
Lara
Jean

COO
BOO

Copyright © 2017 by Jenny Han
Published by arrangement with Folio Literary Management, LLC.
Jacket photograph copyright © 2017 by Douglas Lyle Thompson
Book design by Lucy Ruth Cummins
Translation © Tamara Chovanová, 2017

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-0107-5
ISBN e-knihy 978-80-566-0256-0 (1. zverejnenie, 2017)

Mojim drahým čitatelkám. Toto venujem vám.

„Neviem, čo ma čaká za rohom,
ale budem veriť, že to najlepšie.“

L. M. MONTGOMERYOVÁ: *Anna zo Zeleného domu*

1

Rada pozorujem Petra, keď nevie, že sa dívam. Rada obdivujem rovnú líniu jeho sánky, krivku lícných kostí. Jeho tvár pôsobí otvorene, nevinne – svojím spôsobom milo. A práve tá milota ma najväčšmi dojíma.

Je piatok večer a my sme šli po lakrosovom zápase do domu Gaba Riveru. Naša škola vyhrala, takže všetci majú skvelú náladu, ale najviac sa teší Peter, lebo dal víťazný gól. Je na druhej strane izby a hrá poker so spoluhráčmi z tímu. Sedí na stoličke zaklonený dozadu, chrbát opretý o stenu. Vlasy má ešte vždy mokré od sprchovania po zápase. Ja sedím na gauči so svojimi priateľmi Lucasom Krapfom a Pammy Subkoffovou, ktorí listujú v najnovšom čísle *Teen Vogue* a debatujú, či si má Pammy ostrihať ofinu.

„Čo si o tom myslíš, Lara Jean?“ spýtala sa ma Pammy a prehrabla si rukou vlasy farby mrkvy. Pammy je nová kamoška – spoznala som ju vďaka tomu, že chodí s Petrovým dobrým priateľom Darrellom. Tvár má ako bábika, okrúhlu ako tortová forma a spolu s plecami poprášenu pехami ako trblietkami.

„Hm, myslím, že ofina je dosť záväzné rozhodnutie a nemala by si si ju ostrihať len tak z rozmaru. Podľa toho, ako rýchlo ti rastú vlasy, by mohlo trvať aj rok alebo viac, kým by ti dorástli. Ale ak to myslíš vážne, asi by si mala počkať do jesene, lebo ani sa nenazdáš a je tu leto, a spotená ofina sa v teple lepí na pokožku a vie babe poriadne otráviť život...“ Pohlľadom som znova zablúdila k Petrovi, ten práve zdvihol pohľad, a keď videl, že sa naňho dívam,

spýtavo zdvihol obočie. Len som sa usmiala a pokrútila hlavou.

„Takže si ju nemám dať ostrihať?“
V kabelke mi zabzučal mobil. Peter.

Chceš ísť?

Nie.

Tak prečo sa na mňa tak dívaš?

Lebo sa mi chce.

Lucas mi čítal ponad plece. Odtisla som ho, on len pokrútil hlavou a povedal: „Vy si esemeskujete, keď ste pár metrov od seba?“

Pammy zvráštila nos a vzdychla: „Rozkošné.“

Už som chcela napísať odpoveď, keď som si všimla, že Peter cieľavedome kráča cez izbu ku mne. „Načase vziať svoju kočku domov,“ vyhlásil.

„Koľko je hodín?“ spýtala som sa. „To je už toľko?“ Peter ma zdvihol z gauča a viedol cez Gabovu obývačku. Obzrela som sa ponad plece, zakývala som a zakričala: „Maj sa, Lucas! Maj sa, Pammy! Len tak mimochodom, myslím, že ofína by ti fakt sekla!“

„Prečo ideš tak rýchlo?“ spýtala som sa, keď ma Peter viedol cez predný dvor k chodníku, kde mal zaparkované auto.

Zastal pri ňom, privinul si ma a pobozkal jedným rýchlym pohybom. „Nedokážem sa sústrediť na karty, keď tak na mňa pozeráš, Coveyová.“

„Sorry,“ začala som, ale on ma už znova bozkával, ruky mi pritláčal na chrbát.

Keď sme sedeli v jeho aute, pozrela som na prístrojovú

dosku a zistila, že je len polnoc. „Ešte mám hodinu, kým musím byť doma. Tak čo s načatým večerom?“

Zo všetkých mojich známych iba ja mám stanovenú večierku. Keď udrie jedna hodina, zmením sa na tekvicu. Ale všetci si na to už zvykli – vždy poslušná frajerka Petra Kavinského musí byť doma o jednej. Mne však večierka vôbec neprekážala. Pravdupovediac, neujde mi nič úžasné – ako sa to hovorí? Po druhej ráno sa nestane nič dobré. Pokiaľ sa netúžite celé hodiny pozerat' na to, ako ľudia do seba obracajú flipy. Ja veru nie. Ďakujem, neprosím, ja radšej sedím vo flanelovej pyžame so šálkou nočného čaju a s knihou v ruke.

„Poďme k vám. Chcem pozdraviť tvojho otca a chvíľu u vás pobudnúť. Mohli by sme dopozerať *Mimozemšťanov*.“ S Petrom sme sa prepracovávali zoznamom našich filmov, ktorý pozostáva z mojich tipov (z mojich obľúbených filmov, ktoré nikdy nevidel), z jeho tipov (z jeho obľúbených filmov, ktoré som nikdy nevidela) a z filmov, ktoré nevidel ani jeden z nás. *Mimozemšťanov* vybral Peter a zdá sa, že je to dobré. A hoci Peter pred časom vyhlásil, že nemusí romantické komédie, *Bezsenne noci v Seattli* sa mu páčili. Odľahlo mi, lebo som si nevedela predstaviť, že by som chodila s niekým, komu sa nepáčia *Bezsenne noci v Seattli*.

„Ešte nechodme domov,“ namietla som. „Poďme niekam inam.“

Peter sa nad tým na chvíľu zamyslel, poklopkával prstami po volante a potom vyhlásil: „Viem, kam môžeme ísť.“ „Kam?“

„Počkaj a uvidíš,“ odvetil, spustil okienko a do auta prenikol svieži nočný vzduch.

Oprela som sa na sedadle. Ulice boli prázdne, vo väčšine domov sa nesvietilo. „Budem hádať. Ideme do bistra, lebo máš chuť na lievance s čučoriedkami.“

„Nie.“

„Hmm. Na Starbucks je už neskoro a Biscuit Soul Food je zatvorený.“

„Hej, ja nemyslím iba na jedlo,“ podotkol. Potom dodal: „Zostali v tej dóze ešte nejaké koláčiky?“

„Všetky sa minuli, ale doma možno ešte nejaké sú, ak ich Kitty nevyjedla.“ Vystrčila som ruku z okna a nechala ju voľne visieť. Už nebude veľa takýchto nocí, keď bude potrebná bunda.

Kútikom oka som pozrela na Petrov profil. Ešte vždy nemôžem uveriť, že je môj chalan. Najkrajší z najkrajších chalanov je môj frajer, je iba môj.

„Čo je?“ spýtal sa.

„Nič,“ zamrmlala som.

O desať minút sme vošli do areálu Virgínskej univerzity, ibaže nikto tomu nehovorí areál, volajú to „územie“. Na to, že bol piatok večer, bolo v univerzitnom meste dosť pokojne, ale sú jarné prázdniny, takže kopa študentov odišla domov.

Kráčali sme ruka v ruke po trávniku a vtom ma zaplavila vlna paniky. Prudko som zastala a spýtala sa: „Nemyslíš, že mi to môže priniesť smolu, ak stúpim na túto pôdu, prv než ma prijmú?“

Peter sa zasmial. „To nie je svadba. Nevydáš sa za univerzitu.“

„To sa ti ľahko hovorí, keď už si prijatý.“

Peter sa vlni ústne zaviazal, že nastúpi do lakrosového tímu Virgínskej univerzity, čiže UVA, a v jeseni podal prihlášku. Tak ako väčšina univerzitných športovcov to mal v suchu, pokiaľ bude mať slušné známky. Keď v januári dostal oficiálny papier, že ho prijímajú, jeho mama mu usporiadala párty a ja som upiekla tortu so žltým nápisom: *Beriem svoj talent na UVA.*

Peter ma potiahol za ruku a povedal: „No tak, Coveyová. Sami sa postaráme, aby sme mali šťastie. Okrem toho sme

tu boli pred dvoma mesiacmi na tej akcii v Millerovom stre-
disku.“

Uvoľnila som sa. „Aha, jasné.“

Ďalej sme kráčali po trávniku. Teraz som už vedela, kam
ideme. Posedieť si na schodoch Rotundy. Tú stavbu navrhol
Thomas Jefferson, ktorý založil školu, a inšpiroval sa pritom
Panteónom s bielymi stĺpmi a veľkou kupolou. Peter vybe-
hol po tehlových schodoch ako Rocky a zvalil sa na ne. Sad-
la som si rovno pred neho, oprela sa a položila mu ruky na
kolená. „Vedel si,“ začala som, „že UVA je jedinečná tým, že
v centre školy, tu v tejto Rotunde, je knižnica, a nie kostol?
Jefferson veril, že škola má byť oddelená od cirkvi.“

„To si sa dočítala v ich brožúrke?“ doberal si ma Peter
a pobožkal ma na krk.

„Dozvedela som sa to vlani, keď som tu bola na exkurzii,“
odvetila som zasnene.

„Nehovorila si mi, že si tu bola na exkurzii. Prečo si na nej
bola, keď si odtiaľto? Iste si tu bola aj tisíc ráz!“

Mal pravdu, naozaj som tam bola asi tisíckrát – chodila
som tam s rodinou, keď som bola mladšia. Keď mama ešte
žila, šli sme sem na vystúpenie Hullabahoos, lebo mala rada
tú študentskú chlapčenskú skupinu, ktorá spievala bez hu-
dobného sprievodu. A keď sme za slnečných dní išli z kos-
tola, urobili sme si tu piknik.

Obrátila som sa a pozrela na Petra. „Šla som na exkur-
ziu, lebo som chcela vedieť všetko o UVA! To, čo som sa ne-
mohla dozvedieť iba preto, že tu žijem. Ako napríklad vieš,
odkedy tu mohli študovať ženy?“

Poškriabal sa na šiji. „Hm... veru neviem. Keď založili
školu? Začiatkom dvadsiateho storočia? Okolo roku tisíc-
deväťsto dvadsať?“

„Nie, v roku tisícdeväťstosedemdesiat.“ Obrátila som sa
a pookerala sa dookola. „Stopäťdesiat rokov od založenia.“

„Ty kokso!“ Petra to očividne fascinovalo. „To je šialenstvo. No dobre, povedz mi ešte čosi o UVA.“

„UVA je jediná americká univerzita s niekoľkými fakultami, ktorá patrí do svetového dedičstva UNESCO,“ začala som.

„Kašli na to, už mi nehovor nijaké fakty o UVA,“ vyhlásil Peter a ja som ho plesla po kolene. „Radšej mi povedz niečo iné. Napríklad na čo sa najviac tešíš, keď tu budeš študovať?“

„Najprv ty. Čo ťa najviac vzrušuje?“

„To je ľahké,“ vyhrkol Peter okamžite. „Ako budeš behať so mnou nahá po trávniku.“

„Na to sa tešíš najviac? Že budeš behať nahý?“ Náhlivo som dodala: „Mimochodom, ja nikdy nebudem behať nahá.“

Zasmial sa. „To je tradícia UVA. Myslel som, že si potrpíš na miestne tradície.“

„Peter!“

„Len som si ťa doberal.“ Predklonil sa, položil mi ruky na plecia a pošúchal si nos o môj krk, ako to rád robil. „Teraz ty.“

Na chvíľu som sa zasnívala. Na čo sa najviac teším, ak ma prijmu? Je toho tak veľa, že to nemôžem všetko vymenovať. Teším sa, že každý deň budem s Petrom jesť vafle v jedálni. Že sa budeme sánkovať na O-Hille, keď nasneží. Že si tam budeme robiť pikniky, keď bude teplo. Že zostaneme celú noc hore, budeme sa rozprávať, a keď sa ráno zobudíme, znova sa budeme rozprávať. Že budeme prať neskoro večer a budeme chodiť na výlety autom. Na... všetko. Napokon som povedala: „Nechcem to urieknuť.“

„No tak!“

„Dobre, dobre... Asi najviac sa teším na to, že budem môcť ísť do McGregorovej izby, kedy sa mi zachce.“ Ľudia tú miestnosť volajú aj Izba Harryho Pottera, lebo sú tam parádne koberce, lustre, kožené stoličky a na stenách portréty.

Knižnice siahajú od zeme až po strop a všetky knihy sú chránené kovovými mrežami, lebo sú také vzácne. Tá izba akoby bola z iných čias. Vládne tam posvätné hrobové ticho. Raz v lete – musela som mať päť alebo šesť rokov, lebo Kitty ešte nebola na svete – mama chodila na prednášky na UVA a zvyčajne študovala v McGregorovej izbe. My dve s Margot sme zatiaľ vyfarbovali maľovanky alebo čítali. Mama hovorila, že je to zázračná knižnica, lebo s Margot sme sa tam nikdy nehádali. Obe sme boli tichučko ako myšky, boli sme užasnuté zo všetkých tých kníh a starších študentov, ktorí sa tam učili.

Peter sa zatváril sklamané. Určite si myslel, že poviem čosi, čo bude súvisieť s ním. S nami. Ale z neznámeho dôvodu som si tie nádeje nechala nechať pre seba.

„Môžeš ísť do McGregorovej izby so mnou,“ povedala som, „ale musíš sľúbiť, že budeš ticho.“

„Lara Jean,“ vzdychol Peter láskyplne, „iba ty sa môžeš tešiť, že budeš môcť ísť do knižnice.“

Súdiac podľa Pinterestu som vedela, že kopa ľudí sa teší, že bude môcť študovať v takej krásnej knižnici. Ibaže Peter takých ľudí nepozná. Myslí si, že som svojrázna. Neplánovala som byť osobou, ktorá mu oznámi, že nie som až taká svojrázna, že v skutočnosti veľa ľudí rado trávi čas doma, vypeká koláčiky, vyrába výstrižkové albumy a študuje v knižnici. Väčšina z nich zrejme má okolo päťdesiatky, ale aj tak sa mi páči, že na mňa pozerá ako na nejakú lesnú vílu, na ktorú jedného dňa natrafil a vzal si ju domov.

Peter vybral z vrečka mikiny mobil. „Je pol jednej. Pomaly by sme mali ísť.“

„Už?“ vzdychla som. Páčilo sa mi, že som tam tak neskoro v noci. Mala som pocit, akoby to všetko patrilo iba nám.

V kútiku srdca som vždy túžila študovať na UVA. Nikdy som si nemyslela, že pôjdem inam, vôbec som o tom ne-

uvažovala. Chcela som sa prihlásiť vtedy, keď Peter, ale naša školská poradkyňa pani Duvallová mi poradila, aby som s tým počkala, vraj bude lepšie, keď si do prihlášky budem môcť zapísať známky z polročného vysvedčenia vo štvrtom ročníku. Podľa pani Duvallovej je najlepšie prihlásiť sa v najvhodnejšom okamihu.

A tak som sa nakoniec prihlásila na päť škôl. Pôvodne som chcela ísť len na UVA, kam bolo najťažšie dostať sa a mala som ju štvrt hodiny od domu. Potom na Univerzitu Williama a Mary, ktorá bola na druhom mieste, pokiaľ išlo o nádeje na prijatie a ktorá bola mojou ďalšou voľbou (mala som ju dve hodiny od domu). No a nasledovali Richmondská univerzita a Univerzita Jamesa Madisona, obe len hodinu od domu, sa bili o tretie miesto. Ale potom mi pani Duvallová poradila, aby som sa pre istotu prihlásila iba na jednu školu mimo štátu, a tak som poslala prihlášku na Univerzitu Severnej Karolíny v Chapel Hille. Je fakt ťažké dostať sa na univerzity do iných štátov, ale vybrala som si ju, lebo mi pripomína UVA. Majú tam silný program humanitných odborov a nie je to veľmi ďaleko, keby som chcela prísť rýchlo domov.

No ak by som si mohla vybrať, vždy by bola na prvom mieste UVA. Nikdy som nechcela študovať ďaleko od domu. Nie som ako moja staršia sestra. Ona snívala o tom, že odíde ďaleko. Vždy túžila dostať sa do sveta. Ja chcem byť doma a UVA je doma, preto je to škola, ktorú som uprednostnila pred všetkými ostatnými. Dokonalé prostredie, všetko dokonalé. A, samozrejme, Peter.

Zostali sme tam ešte trochu dlhšie a ja som mu hovorila ďalšie fakty o UVA. Peter si ma doberal, že toho viem tak veľa. Potom ma odviezol domov. Pred našim domom sme zastali takmer o jednej, ale v ockovej spálni sa svietilo. Nikdy nejde spať, kým nie som doma. Už som chcela

vyskočiť z auta, ale Peter sa načiahol ku mne a zabránil mi otvoriť dvere. „Chcem svoju pusku na dobrú noc,“ vyhlásil.

Zasmiala som sa. „Peter! Musím ísť.“

Tvrdohlavo zatvoril oči a čakal, tak som sa k nemu naklonila a dala mu pusku na ústa. „Tak. Spokojný?“

„Nie.“ Znova ma bozkával, akoby sme mali kopu času, a spýtal sa: „Čo by sa stalo, keby som prišiel k tebe, keď všetci zaspia, strávil s tebou noc a odišiel zavčasu ráno? Ešte pred svitaním.“

„To nejde, takže sa to nikdy nedozvieme,“ odvetila som s úsmevom.

„Ale čo keby?“

„Ocko by ma zabil.“

„Nie, nezabil.“

„Tak by zabil teba.“

„Nie, nezabil.“

„Nie, nezabil,“ súhlasila som. „Ale bol by zo mňa dosť sklamaný. A na teba by zúrilo.“

„Iba keby nás pristihol,“ podotkol Peter, ale neznelo to veľmi presvedčivo. Ani on nechcel riskovať. Dá si záležať na tom, aby u otca neupadol do nemilosti. „Vieš, na čo sa teším najviac?“ Poťahal ma za vrkoč, potom povedal: „Keď ti nebudem musieť želať dobrú noc. Neznášam to.“

„Aj ja,“ prikývla som.

„Neviem sa dočkať, kedy budeme na univerzite.“

„Ja tiež,“ odvetila som a znova ho pobožkala, potom som vyskočila z auta a rozbehla sa domov. Cestou som pozrela hore na mesiac, na všetky hviezdy, ktoré pokrývali nočnú oblohu ako plachtu, a v duchu som si želala: *Drabý Bože, daj, aby som sa dostala na UVA, prosím, prosím.*

2

„Mám poprášiť Máriinu parochňu ružovými alebo zlatými trblietkami?“ Podržala som veľkonočné vajíčko pri obrazovke počítača, aby si ho Margot mohla obzrieť. Škrupinu som zafarbila na svetlotyrkysovo a ozdobila ho kameou Márie Antoinetty.

„Daj to bližšie,“ Margot žmúrila do kamery. Je v pyžame, na tvári maska. Vlasy jej narástli už niže pliec, čo znamená, že si ich asi zakrátko ostrihá. Mám pocit, že ich vždy bude chcieť mať krátke. Fakt jej to sekne.

V Škótsku je noc, u nás popoludnie. Sme o päť hodín a päťtisícšesťsto kilometrov ďalej. Ona je v internátnej izbe, ja pri kuchynskom stole obklopená veľkonočnými vajcami a miskami s farbou, štrasom, nálepkami a bielymi pierkami, ktoré som si odložila od jedných Vianoc, keď som vyrábala ozdoby. Laptop som položila na kopy kuchárskych kníh. Margot mi robila spoločnosť, kým som dokončila zdobenie vajec. „Tuším okolo nej urobím perlovú obrubu, ak ti to pomôže pri rozhodovaní,“ poznamenala som.

„Tak potom stav na ružovú,“ napravila si masku. „Ružová sa k nej viac hodí.“

„Aj ja som si myslela,“ súhlasila som a začala nanášať trblietky starým štetcom na očné tiene. Včera večer som celé hodiny vyfukovala vajíčka. Mali sme to robiť s Kitty ako za starých čias, bola by to zábava, ale dala mi košom, lebo ju pozvala domov Madeline Klingerová. Pozvanie Madeline Klingerovej je vzácna a pamätná záležitosť, tak som to, samozrejme, nemohla Kitty zazlievať.

„Už len chvíľa a dozvieš sa to, však?“

„Niekedy tento mesiac.“ Začala som ukladať perličky do radu. V kútiku srdca by som to najradšej už mala za sebou, no na druhej strane som bola rada, že ešte vždy nič neviem a stále dúfam.

„Prijmú ťa,“ uistila ma Margot a znelo to ako vyhlásenie. Všetci okolo mňa si myslia, že sa bez debaty dostanem na UVA. Peter, Kitty, Margot, ocko. Aj moja poradkyňa pani Duvallová. Nikdy by som sa neodvážila vysloviť to nahlas, aby som to neuriekla, ale možno aj ja si to myslím. Tvrdo som makala, v testoch SAT som získala dvesto bodov. Známky mám takmer rovnako dobré, ako mala Margot, a ju prijali. Urobila som všetko, čo som mala, ale bude to stačiť? V tejto chvíli mi nezostáva iné, len čakať a dúfať. A dúfať a dúfať.

Práve som lepila na vrch vajička bielu mašličku, a vtom som sa zarazila a podozrievavo pozrela na sestru. „Počkaj, ak ma prijmú, budeš ma presviedčať, aby som šla inam a rozprestrela krídla?“

Margot sa zasmiala a maska sa jej zošmykla z tváre. Napravila si ju a vyhlásila: „Nie. Verím, že vieš, čo je pre teba najlepšie.“

Videla som, že to myslí vážne. Jej slová to dosvedčujú. Aj ja si verím. Verím, že keď príde čas, budem vedieť, čo je pre mňa najlepšie. A viem, že pre mňa je najlepšia UVA. „Poviem ti len toľko, aby si nadviazala nové priateľstvá. Peter bude mať ako lakrosista kopolu priateľov a ľudia, s ktorými sa bude stykať, nemusia byť ľudia, akých by si si ty vybrala za priateľov. Takže si nájdi vlastných. UVA je veľká.“

„Nájdem,“ sľúbila som jej.

„A určite sa prihlás do ázijskej asociácie. To, že som išla študovať do inej krajiny, malo za následok, že som sa nemohla stať členkou ázijsko-amerického skupiny. Vieš, niečo

na tom je, ak chodíš do školy a nájdeš tam ľudí tej istej rasy. Ako bol Tim.“

„Ktorý Tim?“

„Tim Monahan z môjho ročníka.“

„Aha, Tim,“ zopakovala som. Tim Monahan je Kórejčan a bol adoptovaný. V našej škole nie je veľa Ázijcov, takže sa dobre poznáme, aspoň okrajovo.

„Na strednej sa nikdy nekamošil s Ázijcami, potom šiel na techniku, kde stretol kopu Kórejcov a teraz je tuším predsedom Ázijského bratstva.“

„Páni!“

„Som rada, že v Británii neriešia Grékov. Ty zrejme nevstúpiš do dievčenského spolku, však?“ Rýchlo dodala: „Nesudzovala by som ťa, keby si vstúpila!“

„O tom som zatiaľ neuvažovala.“

„Ale Peter pravdepodobne vstúpi do bratstva.“

„Nič o tom nehovoril...“ Hoci sa o tom Peter doteraz nezmenil, vedela som si ho predstaviť v bratstve.

„Počula som, že je to dosť ťažké, ak je tvoj frajer členom spolku a ty nie si. Vraj sa tak ľahko nadväzujú známosti a je to jednoduchšie, ak sa kamarátiš s dievčatami zo sesterstva. Neviem. Mne sa to zdá hlúpe, ale možno to stojí za to. Počula som, že kočky zo sesterstva sa rady venujú remeslám.“ Zdvihla obočie.

„Keď už je o tom reč.“ Zdvihla som vaje. „Tra-dá!“

Margot sa naklonila bližšie, aby sa pozrela. „Mala by si sa venovať výrobe veľkonočných vajec! Chcem vidieť aj tie ostatné.“

Zdvihla som kartón s vajcami. Bolo tam zo desať vyfúknutých svetloružových vajec s neónovo ružovou vlnovkovou lemovkou, ale aj žiarivo modrých a citrónovožltých, levanduľových so sušenými púčikmi levandule. Bola som rada, že som mala zámienku použiť sušenú levanduľu. Pred pár

mesiacmi som kúpila vrecko na levanduľový crème brûlée a len zaberalo miesto v našej komore.

„Čo s nimi urobíš?“ chcela vedieť Margot.

„Vezmem ich do Belleview, aby ich vystavili na recepcii. Pôsobí to tam veľmi pochmúrne, ako v nemocnici.“

Margot sa oprela o vankúše. „Ako sa majú v Belleview?“

„Dobre. Mala som kopu roboty s univerzitnými prihláškami a školskými povinnosťami, že som tam nemohla chodiť tak často ako kedysi. Keď tam už oficiálne nerobím, je oveľa ťažšie nájsť si na to čas.“ Otočila som vajce v ruke. „Toto dám tuším Stormy. Je celkom ako ona.“ Položila som vajce s Máriou Antoinettou na stojan, aby sa usušilo, vzala som do ruky fialové vajce a začala naň lepíť umelé drahokamy cukríkových farieb. „Odteraz tam budem chodiť častejšie.“

„Je to ťažké,“ súhlasila Margot. „Keď prídem domov na jarné prázdniny, mohli by sme tam zísť spolu. Rada by som Stormy predstavila Raviho.“

Ravi je už pol roka Margotin chalan. Jeho rodičia sú z Indie, ale on sa narodil v Londýne, takže má taký fajnový prízvuk, ako si viete predstaviť. Keď som sa s ním stretla na Skype, povedala som: „Hovoríš celkom ako princ William.“ Zasmial sa a odvetil: „Ďakujem.“ Je o dva roky starší ako Margot a možno je to tým, že je starší, alebo tým, že je Angličan, no zdá sa mi veľmi kultivovaný a celkom iný ako Josh. Niežeby pôsobil snobsky, ale rozhodne je iný. Pravdepodobne je to tým, že pochádza z takého veľkého mesta a môže chodiť do divadla, kedy sa mu zachce a stretávať sa s vysokopostavenými osobnosťami, lebo jeho matka je diplomatka. Keď som to povedala Margot, zasmiala sa a odvetila, že sa mi to zdá len preto, lebo som sa s ním ešte nestretla. Ravi je vraj veľký vedátor a vôbec nie je uhladený ako princ William. „Nedaj sa oklamať prízvukom,“ dodala. Cez jarné prázdniny

privedie Raviho domov, takže sa o tom sama presvedčím. Má u nás zostať dva dni, potom poletí do Texasu navštíviť rodinu. Margot zostane do konca týždňa doma.

„Už sa neviem dočkať, kedy ho stretnem,“ povedala som a Margot sa rozžiarila.

„Bude sa ti veľmi páčiť.“

Tým som si bola istá. Mne sa páči každý, kto sa páči Margot, ale som fakt rada, že keď už Margot pozná Petra lepšie, vidí, aký je výnimočný. Keď tu bude Ravi, budeme môcť ísť vo štvorici von, celkom ako na dvojitom rande.

Moja sestra a ja sme zaľúbené v rovnakom čase a môžeme sa podeliť o svoje city. A to je úžasné!

3

Nasledujúce ráno som si naniesla na pery rúž farby vlčieho maku, ktorý sa Stormy páči, uložila som veľkonočné vajíčka do bieleho prúteného košíka a vyrazila autom do Bellevue. Na skok som sa zastavila na recepcii, nechala tam vajíčka a chvíľu sa rozprávala so Shanice. Spýtala som sa jej, čo je nové, a oznámila mi, že majú dve nové dobrovoľníčky, obe študentky UVA, takže som sa už necítila tak previnilo, že som tam nechodila často.

Rozlúčila som sa so Shanice a zamierila s veľkonočným vajíčkom za Stormy. Otvorila dvere v kimone farby hurmikaki, na perách rúž rovnakej farby, a zvolala: „Lara Jean!“ Keď ma vyobjímala, vzdychla: „Pozeráš na moje korenky, čo? Viem, že by som si mala zafarbiť vlasy.“

„Nič som si nevšimla,“ uistila som ju.

Vajíčko Márie Antoinetty sa jej veľmi páčilo, vraj sa nevie dočkať, kedy ho ukáže Alicii Itovej, jej priateľke a rivalke. „Priniesla si vajíčko aj Alicii?“ spýtala sa.

„Iba vám,“ odvetila som a svetlé oči sa jej rozžiarili.

Sadli sme si na jej gauč a ona mi pohrozila prstom: „Musíš byť úplne vedľa z toho svojho mladého muža, keď si si nenašla čas navštíviť ma.“

„Mrzí ma to,“ odvetila som skrúšene. „Konečne som poslala univerzitné prihlášky, už budem chodiť častejšie.“

„Hm!“

Najlepší spôsob, ako sa správať, keď je Stormy takáto, je líškať sa jej. „Robím len to, čo ste mi povedali, Stormy.“

Naklonila hlavu nabok. „Čo som ti povedala?“

„Vraj mám chodiť na čo najviac rande a užívať si dobrodružstvá ako kedysi vy.“

Našpúlila oranžovočervené pery a usilovala sa neusmiať. „Tak to bola naozaj veľmi dobrá rada. Mala by si Stormy počúvať, potom ti bude dobre. A teraz mi povedz niečo pikantné.“

Zasmiala som sa. „Môj život nie je až taký pikantný.“

Len cmukla. „Nebude sa konať nejaká tancovačka? Kedy je maturitný ples?“

„Až v máji.“

„Máš už šaty?“

„Ešte nie.“

„Mala by si sa poponáhľať. Iste nechceš, aby malo tvoje šaty nejaké iné dievča, srdiečko.“ Skúmala mi tvár. „K tej tvojej pleti by podľa mňa išla ružová.“ Potom sa jej oči rozžiarili a luskla prstami. „Práve som si na čosi spomenula! Rada by som ti niečo dala.“ Stormy vyskočila na nohy, šla do svojej spálne a vrátila sa s veľkou zamatovou škatuľkou na prsteň.

Otvorila som škatuľku a zhíkla. Bol v nej jej prsteň s ružovým diamantom! Ten prsteň dostala od veterána, ktorý vo vojne prišiel o nohu. „Stormy, to nemôžem prijať.“

„Veru môžeš. Je pre teba ako stvorený.“

Pomaly som vybrala prsteň, nastokla si ho na ľavú ruku a drahokam sa nádherne zaligotal. „Je nádherný! Ale naozaj by som nemala...“

„Je tvoj, srdiečko.“ Žmurkla na mňa. „Drž sa mojej rady, Lara Jean. Nikdy nehovor nie, keď chceš povedať áno.“

„Tak teda – áno! Ďakujem, Stormy! Sľubujem, že sa oň dobre postarám.“

Pobozkala ma na líce. „Ja viem, srdiečko.“

Len čo som sa vrátila domov, dala som prsteň do šperkovnice.

Neskôr v ten deň som bola v kuchyni s Kitty a Petrom a čakala som, kedy vychladnú koláčiky s kúskami čokolády. V posledných týždňoch som sa usilovala zdokonaľiť recept na ne a Peter s Kitty ma na tejto ceste vytrvalo sprevádzali. Kitty mala rada, keď boli koláčiky splasnuté, Peter ich mal rád tvrdé. Pre mňa bol dokonalý koláčik niečo medzi tým. Chrumkavý, ale mäkký. Svetlohnedý, ale s výraznou chuťou. Trochu zdvihnutý, ale nie nadýchaný. To bol koláčik, o aký som sa usilovala.

Prečítala som si blogy a videla obrázky koláčikov z bieleho cukru verzus koláčiky z kombinácie hnedého a bieleho cukru, koláčiky so sódou bikarbónou verzus koláčiky s kypriacim práškom, s vanilkovým práškom verzus s vanilkovým extraktom, s úlomkami verzus s kúskami čokolády. Skúšala som zmraziť cesto v tvare gule a vyhladiť koláčiky dnom pohára, aby boli rovnomerné. Zamrazila som cesto do tvaru valčeka a nakrájala ho. Zamrazila som ho a naberala naberačkou. Ale aj tak sa moje koláčiky priveľmi zdvihli.

Tentoraz som použila oveľa menej sódy bikarbóny, ale koláčiky boli aj tak nadýchané a takmer som cesto vyhodila, keď nebolo dokonalé. Samozrejme, neurobila som to – škoda všetkých prísad. Namiesto toho som povedala Kitty: „Nehovorila si, že si mala minulý týždeň v škole problémy, lebo si rozprávala, keď ste si mali potichu čítať?“ Prikývla. „Vezmi ich učiteľke a povedz jej, že ťa to mrzí a sama si ich upiekla.“ Nemala som dosť ľudí, ktorým som mohla dať svoje koláčiky. Už som nejaké dala pošťárovi, šoférovi Kittinho školského autobusu, zdravotným sestrám v očkovej nemocnici.

„Čo urobíš, keď sa ti to podarí?“ spýtala sa Kitty s plnými ústami.

„Áno, o čo ti ide?“ nadhodil Peter. „Chápeš, koho to zaujíma, či je čokoládový koláčik o osem percent lepší? Ešte vždy je to čokoládový koláčik.“

„Bude ma tešiť vedomie, že vlastným recept na dokonalý koláčik s kúskami čokolády. A odovzdám ho ďalšej generácii dievčat z rodu Songových.“

„Alebo chlapcov,“ podotkla Kitty.

„Alebo chlapcov,“ súhlasila som. A dodala som: „Teraz choď hore a prines mi veľký zavárací pohár, aby som doň uložila tieto koláčiky. A stužku.“

„Prinesieš zajtra nejaké koláčiky aj do školy?“ spýtal sa Peter.

„Uvidíme,“ odvetila som, lebo som chcela vidieť, ako zošpúli pery, ten jeho výraz som mala hrozne rada. Urobil grimasu a ja som ho potľapkala po lícach. „Ty si také decko.“

„Ty to máš rada,“ podotkol a uchmatol si ďalší koláčik. „Poďme si pozrieť ten film. Sľúbil som mame, že za ňou prídem do obchodu a pomôžem jej preniesť nejaký nábytok.“ Petrova mama vlastnila obchod so starožitnosťami Linden & White a Peter jej čo najviac pomáha.

Dnes sme mali na zozname film *Romeo a Júlia* z roku 1996, v ktorom hral Leonardo DiCaprio a Claire Danesová. Kitty ho už videla možno desať ráz, ja som ho videla len úchytkom a Peter ho nevidel ani raz.

Kitty si zniesla dolu svoj sedací vak a uložila ho na dlážke, vedľa seba si dala vrecko s pukancami z mikrovlnky. Náš kríženec pšeničného teriéra Jamie Fox-Pickle sa okamžite usalašil pri nej, bezpochyby dúfal, že jej vypadne z ruky kúsok pukanca. My dvaja s Petrom sme sa usadili na gauči, schúlili sa pod dekou z ovčej vlny, ktorú nám poslala Margot zo Škótska.

Od chvíle, keď sa na scéne zjavil Leo v tmavomodrom odeve, som cítila v hrudi búšenie srdca. Vyzeral ako anjel, krásny anjel.

„Z čoho je taký vystresovaný?“ spýtal sa Peter, sklonil sa dolu a ukradol Kitty za hrst pukancov. „Nie je princ alebo čo?“

„Nie je princ,“ odvetila som. „Je len bohatý. A jeho rodina má v meste významné postavenie.“

„Je to chlap mojich snov,“ vyhlásila Kitty majetnícky.

„No, už je dospelý,“ podotkla som a ani som neodtrhla pohľad od obrazovky. „Teraz je asi v ockovom veku.“ Ale aj tak...

„Počkaj, myslel som, že ja som chlap tvojich snov,“ ozval sa Peter. Nehovoril to mne, ale Kitty. Vie, že nie je chlap mojich snov. To je Gilbert Blythe z filmu *Anna zo Zeleného domu*. Krásny, verný, múdry v škole.

„Fujky,“ vzdychla Kitty. „Ty si mi ako brat.“

Peter sa zatváril úprimne zranený, tak som ho potľapkala po pleci.

„Nezdá sa ti mierne vycivený?“ naliehal Peter.

Zaprskala som.

Založil si ruky na hrudi. „To nechápem. Vy sa môžete rozprávať počas filmu, ale mňa zahriaknete. To je fakt divné.“

„Je to náš dom,“ podotkla Kitty.

„Tvoja sestra ma zahriakuje aj u nás!“

Obe sme ho ignorovali.

V tej hre mali Romeo a Julia len trinásť rokov. Vo filme vyzerajú na sedemnášť alebo osemnášť. Ešte vždy tínedžeri. Ako vedeli, že sú si súdení? Stačil jeden pohľad ponad akvárium a bolo to? Vedeli, že tá láska stojí za to, aby pre ňu zomreli? Lebo oni to vedia. Veria. Rozdiel je zrejme v tom, že v tých časoch sa ľudia brali oveľa mladší než teraz. V skutočnosti kým nás smrť nerozdelí znamenalo len nejakých pätnásť alebo dvadsať rokov, lebo vtedy ľudia nežili tak dlho.

Ale keď sa im oči stretli ponad akvárium... keď Romeo prišiel pod jej balkón a vyznal jej lásku... neubránila som sa tomu. Aj ja som v to verila. Hoci som vedela, že sa ani poriadne nepoznali a ich príbeh sa skončil, ledva sa začal

a v skutočnosti išlo o to, že by sa rozhodli jeden pre druhého napriek všetkých úskaliam. Aj tak si myslím, že by im to mohlo vyjsť, keby žili.

Keď bežali titulky, po lícach sa mi kotúľali slzy a dokonca aj Peter bol smutný. Jediné Kitty nebola sentimentálna a so suchými očami vyhlásila, že ide s Jamiem Foxom-Picklom von, aby sa vycikal. Keď odišli, ešte vždy som podliehala citom na gauči a utierala si slzy. „Bolo to také milé zoznámenie,“ zachrčala som.

„Milé zoznámenie?“ Peter teraz ležal na boku, hlavu si podpierať o lakeť. Vyzeral tak rozkošne, že by som ho najradšej uštípla do líca, ale nepovedala som mu to. Už tak je veľký rozumbrada.

„Milé zoznámenie je vtedy, keď sa hrdina prvý raz stretne s hrdinkou a správa sa veľmi šarmantne. Podľa toho vieš, že skončia spolu. Čím sú milší, tým lepšie.“

„Ako v *Terminátorovi*, keď Reese zachráni Sarah Connorovú pred Terminátorom a povie: ‚Pod’ so mnou, ak chceš zostať nažive.‘ Pekelne dobrá hláška.“

„No áno, jasné, to bolo zrejme takisto milé zoznámenie... Ale ja som mala na mysli čosi ako *Stalo sa jednej noci*. Ten film by sme mali dopísať na náš zoznam.“

„Je farebný alebo čiernobiely?“

„Čiernobiely.“

Peter zastonal a zvalil sa na vankúše.

„Škoda, že my sme sa tak nezoznámili,“ nadhodila som.

„Skočila si na mňa na školskej chodbe. Mne sa to zdá celkom milé.“

„Ale už sme sa poznali, takže to sa neráta.“ Zamračila som sa. „Dokonca sa ani nepamätáme, ako sme sa prvý raz stretli. Smutné.“

„Ja sa pamätám, ako som ťa prvý raz stretol.“

„No určite! Klameš!“

„Hm, to, že ty si niečo nepamätáš, ešte neznamená, že ani ja si to nepamätám. Pamätám si dosť vecí.“

„Okej, tak teda ako sme sa zoznámili?“ vyzvala som ho. Bola som si istá, že nech mu z úst vyjde čokoľvek, bude to lož.

Peter otvoril ústa, potom ich zavrel. „To ti nepoviem.“

„Vidíš! Nevieš si nič vymyslieť.“

„Nie, nezaslúžiš si to vedieť, lebo mi neveríš.“

Prevrátila som oči. „Aký si namyslený!“

Keď som vypla telku, šli sme si s Petrom sadnúť na prednú verandu a popíjali sme sladený čaj, ktorý som uvarila predošlý večer. Vonku bolo chladno. Stále je dosť sviežo, takže človek si uvedomuje, že jar ešte nie je v plnom rozpuku. Ale čoskoro bude. Svíb na našom prednom dvore práve začínal kvitnúť. Vial príjemný vánok. Mala som pocit, že by som tam vedela sedieť celé popoludnie a pozorovať konáre, ako sa kníšu a listy tancujú.

Ešte sme mali trochu času, než pôjde pomáhať mame. Šla by som s ním a strážila pokladnicu, kým on bude prenášať nábytok, ale keď ma tam Peter naposledy priviedol, jeho mama sa zamračila a vyhlásila, že jej obchod je miesto, kde sa podniká, nie miesto, kde si dávajú rande tínedžeri. Petrova mama nedáva otvorene najavo, že sa jej nepáčim, a nemyslím, že by som sa jej aj vnútorne nepáčila – no ešte vždy mi neodpustila, že som sa vlani s Petrom rozišla. Je ku mne milá, ale nedôveruje mi, správa sa ostražito. Akoby hovorila počkáme a uvidíme – počkáme a uvidíme, kedy znova zraníš môjho syna. Vždy som si predstavovala, že budem mať s mamou svojho prvého chalana skvelý vzťah, asi ako Ina Gartenová, že budeme spolu variť večeru, popíjať čaj a za daždivých popoludní hrať Scrabble.

„Na čo myslíš?“ spýtal sa ma Peter. „Znova sa tak tváriš.“

Hrýzla som si hornú peru. „Bola by som rada, keby som sa tvojej mame viac páčila.“

„Páčiš sa jej.“

„Peter,“ veľavýznamne som naňho pozrela.

„Naozaj! Keby si sa jej nepáčila, nepozvala by ťa na večeru.“

„Pozýva ma na večeru, lebo chce vidieť teba, nie mňa.“

„To nie je pravda.“ Videla som, že mu to doteraz nezišlo na um, ale znelo to pravdivo a on to vedel.

„Chce, aby sme sa rozišli, prv než nastúpime na univerzitu,“ vyhrkla som.

„Aj tvoja sestra.“

„Ha!“ zakrákala som. „Teda priznávaš, že tvoja mama chce, aby sme sa rozišli!“ Nechápem, prečo som to povedala tak víťazoslávne. Pomyslenie na to ma deprimovalo, hoci som mala podozrenie.

„Nezdá sa jej múdre mať v mladom veku vážny vzťah. S tebou to nemá nič spoločné. Povedal som jej, že ak to nevyšlo jej a otcovi, to ešte neznamená, že to nevyjde nám. Nie som ako môj otec. A ty nie si ako moja mama.“

Petrovi rodičia sa rozviedli, keď chodil do šiestej triedy. Jeho otec býva asi pol hodiny autom od nich s novou manželkou a dvoma malými synmi. Keď príde reč na jeho otca, Peter toho veľa nepovie. Málokedy sa o ňom zmienil, ale tento rok sa jeho otec sčista-jasna rozhodol nadviazať s ním kontakt – pozval ho na basketbalový zápas aj domov na večeru. Peter bol doteraz ako kamenný múr.

„Je tvoj otec ako ty?“ spýtala som sa. „Teda podobáte sa?“

„Áno,“ odvetil zachmúrene. „Ľudia to hovoria.“

Položila som mu hlavu na plece. „Tak potom musí byť veľmi prítiažlivý.“

„Kedysi možno bol,“ pripustil Peter. „Ale teraz som vyšší ako on.“

Toto máme s Petrom spoločné – on má iba mamu, ja mám iba ocka. Myslí si, že som obišla lepšie, keď som stra-